

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2024, sp. zn. 7 Tdo 985/2024, ECLI:CZ:NS:2024:7.TDO.985.2024.1

Číslo: 50A/2025

Právní věta:

I. Součástí prohlášení viny podle § 206c odst. 1 tr. ř. je souhlas obviněného s právní kvalifikací skutku uvedenou v obžalobě (návrhu na potrestání). Přijme-li soud prohlášení viny, v odsuzujícím rozsudku nemůže bez dalšího změnit právní kvalifikaci oproti obžalobě (návrhu na potrestání), popřípadě oproti přijatému prohlášení viny učiněnému obviněným a odlišujícímu se za souhlasu státního zástupce od obžaloby (návrhu na potrestání).

II. Odvolací soud může vadu rozsudku, spočívající v rozporu výroku o vině a přijatého prohlášení viny, napravit i z podnětu odvolání, které oprávněná osoba podala proti výroku o trestu, má-li vytýkaná vada napadeného výroku o trestu původ v takto vadném výroku o vině (§ 254 odst. 1, 2 tr. ř.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 11.12.2024

Spisová značka: 7 Tdo 985/2024

Číslo rozhodnutí: 50A

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Prohlášení viny, Řízení o odvolání

Předpisy: § 206c odst. 1 tr. ř.

§ 254 odst. 1 tr. ř.

§ 254 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného D. Š. podaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře ze dne 15. 5. 2024, sp. zn. 14 To 43/2024, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 3 T 8/2023, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře ze dne 15. 5. 2024, sp. zn. 14 To 43/2024 a rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 16. 1. 2024, sp. zn. 3 T 8/2023, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Táboře přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 16. 1. 2024, sp. zn. 3 T 8/2023, byl obviněný uznán vinným přečinem opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku (body 1 až 6 výroku o vině) a přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku (bod 7). Za tyto přečiny mu byl podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 360 odst. 1 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 22 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Současně mu bylo podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku uloženo ochranné léčení psychiatrické a protitoxikomanické ve formě ambulantní. Rovněž bylo podle § 228 odst. 1 tr. ř. a § 229 odst. 2 tr. ř. rozhodnuto o uplatněných nárocích poškozených na náhradu škody

2. Podle zjištění Okresního soudu v Táboře vyjádřených ve výroku o vině se obviněný dopustil přečinu opilství v podstatě tím, že

1) dne 29. 12. 2022 si v XY objednal jídlo na platformě Dáme jídlo, po příjezdu kurýra uvedl, že nemá peníze, a jídlo si bez zaplacení vzal, čímž obchodní společnosti F. G., s. r. o., způsobil škodu ve výši 567 Kč,

2) v přesně nezjištěné době od 20. 12. 2022 do 4. 3. 2023 překonal oplocení v chatové kolonii zvané XY v XY a vnikl do rekreační chaty, ze které odcizil několik kusů pracovního nářadí v celkové hodnotě 1 260 Kč ke škodě I. H.,

3) v přesně nezjištěné době od 8. 11. 2022 do 4. 3. 2023 ve stejné chatové kolonii vnikl do další chaty, ve které poškodil zámek v hodnotě 1 351 Kč, samotné dveře v hodnotě 6 890 Kč a tři skleněné výplně oken chaty v hodnotě 1 923 Kč, čímž poškozenému P. B. způsobil celkovou škodu ve výši 10 164 Kč,

4) v době od 24. 2. 2023 do 25. 2. 2023 v XY vypáčil a poškodil vrata garáže, do které vnikl a odcizil z ní několik kusů nářadí, čímž způsobil poškozené M. D. škodu poškozením vrat ve výši 4 000 Kč a V. D. škodu odcizením nářadí ve výši 140 Kč,

5) v době od 24. 2. 2023 do 25. 2. 2023 v XY vypáčil a poškodil vrata garáže, do které vnikl, a při jejím prohledávání vstoupil na kapotu zde zaparkovaného vozidla, kterou tím poškodil, a vypil na místě nalezené lahvové pivo, čímž způsobil škodu odcizením piva ve výši 20,90 Kč, poškozením garážových vrat ve výši 4 000 Kč a poškozením osobního automobilu ve výši 17 300 Kč, a to vše ke škodě Z. Č. a E. Č.,

6) dne 7. 3. 2023 v době od 10:00 do 10:51 hodin uzamkl v bytě v XY poškozenou E. H., čímž ji zamezil užívat její osobní svobodu, dále v bytě odcizil mj. dva mobilní telefony, čímž poškozené způsobil škodu ve výši 7 600 Kč,

přičemž jednání uvedeného v bodech 1–6 se dopustil, ačkoli dobře znal účinky omamných a psychotropních látek na svůj organismus, dobrovolně požil pervitin, uvedl se tak do stavu toxické psychózy, v jejímž důsledku pak nebyl schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání a nedokázal své jednání ovládat.

3. Přečinu krádeže pod bodem 7 výroku o vině rozsudku se dopustil tím, že v době od 16. 9. 2023 do 18. 9. 2023 vnikl na pozemek cvičiště pro psy v XY, kde vnikl do objektu klubovny Českého kynologického svazu a v kuchyňce odcizil hotovost a další věci v nepatrné hodnotě, čímž Českému kynologickému svazu ZKO XY způsobil celkovou škodu ve výši 2 150 Kč.

4. Jednání uvedeného v bodech 1–7 se obviněný dopustil přesto, že byl v posledních třech letech

odsouzen mj. za přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 6. 1. 2022, sp. zn. 1 T 122/2021, který nabyl právní moci dne 1. 2. 2022, mimo jiné k trestu odnětí svobody na 14 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 48 měsíců.

5. K odvolání obviněného rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozsudkem ze dne 15. 5. 2024, sp. zn. 14 To 43/2024, tak, že rozsudek soudu prvního stupně podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. zrušil ve výroku o trestu a nově rozhodl podle § 259 odst. 3 tr. ř. tak, že při nezměněných výrocích o vině, ochranném opatření a náhradě škody obviněného odsoudil podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 360 odst. 1 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 16 měsíců, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný dovolání, kterým je napadl v celém rozsahu, a uvedl dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h), i) tr. ř. Namítl, že i při postupu podle § 206c tr. ř. (tj. přijetí prohlášení viny) byl okresní soud povinen v rámci zásady materiální pravdy přezkoumat otázku přičetnosti obviněného v době spáchání vytýkaného jednání, resp. jeho zavinění k přivedení se do stavu nepřičetnosti ve vztahu k trestnému činu opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku. Soud prvního stupně se však otázkou přičetnosti nezabýval, ačkoli byla dovolatelem v předchozím řízení namítána. Odvolací soud ve své argumentaci odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu a závěry znalce MUDr. Jana Tučka, Ph.D., vyplývající z jeho znaleckého posudku. Opřel tak svůj závěr ohledně trestní odpovědnosti obviněného o důkaz, který nebyl v řízení žádným ze soudů proveden. Obviněný se k němu nemohl při veřejném zasedání vyjádřit či vůči němu vznášet námitky. Zároveň se obviněný neztotožňuje ani se závěrem odvolacího soudu, že lze na jeho případ vztáhnout závěry obsažené v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [6 Tdo 160/2023](#). Domnívá se, že v jeho případě měl být znalec k otázce jeho zavinění k přivedení se do stavu nepřičetnosti vyslechnut i přes jím zvolený procesní postup (prohlášení viny), aby bylo postaveno najisto, že nedojde k odsouzení trestně neodpovědné osoby. K výroku o trestu namítl, že mu byl uložen druh trestu, který zákon nepřipouští. Tím, že mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, byl fakticky zbaven možnosti zahájit v dohledné době psychiatrickou a protitoxikomanickou léčbu. V době, kdy byl ukládán trest odvolacím soudem, bylo možno očekávat výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody v délce 46 měsíců odnětí svobody z jiných trestních řízení. Uložením dalších 16 měsíců se mu možnost zahájit léčbu opět oddálí. Proto shledal takto uložený trest v souhrnu s jemu v minulosti uloženými nepodmíněnými tresty odnětí svobody za nezákonný. Závěrem dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

7. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v písemném vyjádření k dovolání obviněného uvedl, že podané dovolání je co do výroku o vině nepřipustné a ve vztahu k výroku o trestu není důvodné. Výrok o vině nebyl a ani nemohl být předmětem odvolacího přezkumu. Pokud soud druhého stupně některé výroky rozhodnutí soudu prvního stupně nepřezkoumal a nebyl povinen je přezkoumat, není přípustné napadat tyto výroky dovoláním. Dovolání obviněného je tedy v této části nepřipustné, protože směřuje proti výroku o vině, který nebyl vzhledem k prohlášení viny ve smyslu § 206c tr. ř. předmětem přezkumu odvolacím soudem. Dále státní zástupce konstatoval, že stran výroku o trestu je dovolání přípustné a uvedenou námitku je možné podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř. Námitka nepřipustnosti uloženého trestu však není opodstatněná. Sám obviněný ani reálně nepopisuje žádné důvody, které by uložení trestu odnětí svobody nepřipouštěly. Tento trest je přípustným druhem trestu, který je zákonem explicitně předpokládán, takže v této části je podané dovolání zjevně neopodstatněné. Státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.

III. Přípustnost a důvodnost dovolání

8. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou, tj. obviněným prostřednictvím obhájce [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě k tomu určeném (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti obsahu dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.). Blíže se zabýval otázkou přípustnosti dovolání a dospěl k závěru, že s ohledem na obsah dovolacích námitek je dovolání přípustné již proto, že obviněný zčásti nenapadá skutečnosti uvedené v prohlášení viny (srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2022, sp. zn. [7 Tdo 886/2022](#), odst. 22). Kromě toho v nálezu ze dne 16. 10. 2024, sp. zn. [I. ÚS 2299/23](#), vyslovil Ústavní soud obecný závěr, že ustanovení § 206c odst. 7 věta druhá tr. ř., podle něhož skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze napadat opravným prostředkem, se nevztahuje na mimořádné opravné prostředky (viz zejména odst. 24, 25 cit. nálezu). Ustanovení § 265a odst. 1, odst. 2 tr. ř. Nejvyššímu soudu sice obecně brání přezkoumat napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, v tom rozsahu, v jakém odvolací soud nebyl oprávněn a povinen přezkoumat rozhodnutí soudu prvního stupně a jemu předcházející řízení (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2003, sp. zn. [5 Tdo 82/2003](#), uveřejněné pod č. 20/2004 Sb. rozh. tr.), avšak odvolací soud je povinen v řízení, v němž došlo před soudem prvního stupně k prohlášení viny, přezkoumat, zda v rámci postupu podle § 206c tr. ř. (s přiměřeným použitím § 314q odst. 3 tr. ř.) či v řízení předcházejícím nedošlo k závažnému porušení práv obviněného nebo není-li prohlášení viny v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Při určitém druhu procesních pochybení, při němž zároveň dojde k hmatatelnému porušení ústavních práv obviněného, lze proti odsuzujícímu rozhodnutí opírajícímu se o prohlášení viny podat odvolání a dovolání (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2024, sp. zn. [II. ÚS 1873/23](#), odst. 41 odůvodnění nálezu). Vždy je totiž třeba respektovat obecné principy trestního řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2021, sp. zn. [5 Tdo 888/2021](#), uveřejněné pod č. 31/2022 Sb. rozh. tr.). Ani dovolací řízení se v žádném svém stadiu nenachází mimo ústavní rámec pravidel spravedlivého procesu vymezeného Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Listinou základních práv a svobod (viz zejména stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 38/14](#), publikované ve svazku 72 ročník 2014 Sb. n. a u.). Dovolání obviněného je tudíž přípustné.

9. Z obsahu dovolání obviněného není zcela zřejmé, pod které dovolací důvody zahrnuje jednotlivé námitky. K výroku o vině se formálně vztahují dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

10. Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

11. Podstata hlavní námitky obviněného spočívá v tom, že je nesprávný závěr soudů prvního i druhého stupně, že schopnost obviněného zdržet se užívání psychoaktivních látek nebyla vymizelá, z čehož dovozuje, že není dáno jeho zavinění k přivedení se do stavu nepřičetnosti. Tím je – za situace, kdy otázka samotné nepřičetnosti obviněného v době spáchání vytýkaných skutků není sporná – zároveň zpochybněna otázka právní kvalifikace jednání obviněného jako trestného činu opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku.

12. Napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Táboře jsou založeny na tom, že obviněný v hlavním líčení dne 16. 1. 2024 (kdy již byly odstraněny pochybnosti o jeho schopnosti plnohodnotně se zúčastnit

trestního řízení) prohlásil vinu, tj. po náležitém poučení prohlásil, že je vinen spácháním skutků uvedených v návrzích na potrestání a v obžalobě (došlo ke spojení tří věcí) a že souhlasí s právní kvalifikací těchto skutků uvedenou v návrzích na potrestání a v obžalobě. V návrhu na potrestání Okresního státního zastupitelství v Táboře ze dne 19. 1. 2023, sp. zn. ZK 8/2023, tj. ve věci vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 3 T 8/2023, bylo ovšem jednání obviněného, kvalifikované v odsuzujícím rozsudku Okresního soudu v Táboře vydaném v této věci jako přečin opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku, kvalifikováno jako přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku. Přesto Okresní soud v Táboře poté vyhlásil usnesení, že podle § 206c odst. 6 prohlášení viny přijímá a ohledně předmětných skutků ani jejich právních kvalifikací nebude provádět dokazování. Následně bylo provedeno dokazování pouze k osobním poměrům obviněného a také doplňkem znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, k otázce aktuálních schopností obviněného zúčastnit se trestního řízení a po přednesení závěrečných řečí byl dne 16. 1. 2024 vyhlášen citovaný odsuzující rozsudek. Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozsudkem ze dne 15. 5. 2024 výrok o vině ponechal beze změny, ačkoliv obviněný v odvolání namítal spornost otázky zavinění ve vztahu k přivedení se do stavu nepřičetnosti, tj. v podstatě otázku použité právní kvalifikace podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku.

13. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře ze dne 15. 5. 2024, sp. zn. 14 To 43/2024, a rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 16. 1. 2024, sp. zn. 3 T 8/2023, bylo porušeno ústavní právo obviněného na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

14. Podle § 206c odst. 1 tr. ř. pokud nedošlo k sjednání dohody o vině a trestu, může obviněný prohlásit, že je vinný spácháním skutku anebo některého ze skutků uvedených v obžalobě a že souhlasí s právní kvalifikací takového skutku uvedenou v obžalobě (což se vztahuje i na návrh na potrestání). Podle § 206c odst. 5 věta druhá tr. ř. soud nemusí prohlášení viny přijmout, pokud takový postup nepovažuje za vhodný s ohledem na okolnosti případu a vyjádření ostatních stran.

15. K zásadnímu pochybením došlo tím, že okresní soud přijal prohlášení viny, ačkoli z prohlášení obviněného nebylo jasné, s jakou právní kvalifikací skutku vlastně souhlasí. V návrzích na potrestání a v obžalobě, s nimž obviněný vyjádřil souhlas, totiž bylo jeho jednání zčásti právně kvalifikováno jako přečin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku. Za této situace neměl soud prohlášení viny přijmout. Nic na tom nemění, že po přijetí prohlášení viny předseda senátu připomněl, že již ve vazebním zasedání dne 28. 6. 2023 byli obviněný i jeho obhájkyňe podle § 190 odst. 2 tr. ř. upozorněni, že v jednání obviněného může být spatřován přečin opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku. Jednak k tomuto upozornění nedošlo v hlavním líčení za absence pochybností o schopnosti obviněného zúčastnit se trestního řízení, jednak k němu nedošlo v rámci poučení před prohlášením viny [§ 206c odst. 2 tr. ř., § 314q odst. 3 písm. a) tr. ř.], a konečně i po tomto poučení zůstala otázka právní kvalifikace neurčitá a nejasná, a tudíž ani obviněný k ní nemohl předem zaujmout jasné a definitivní souhlasné stanovisko. Aplikace institutu prohlášení viny byla v dané věci s ohledem na naznačenou procesní situaci zjevně nevhodná. Spíše se jevílo vhodným použití institutu nesporných skutečností ve smyslu § 206a odst. 1 tr. ř. a § 206d tr. ř., což původně navrhovala i státní zástupkyně, přičemž ani obviněný nezpochybňoval, že by spáchal skutky tak, jak jsou mu kladeny za vinu.

16. Uvedenou vadu nenapravit ani odvolací soud i přesto, že již odvolací námitky *de facto* zpochybňovaly právě zmíněnou právní kvalifikaci podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku, jejíž podmínkou je, že u obviněného bylo dáno zavinění ve vztahu k přivedení se do stavu nepřičetnosti, což právě obviněný namítal a namítá také v dovolání.

17. Tím oba soudy zatížily řízení vážným deficitem z hlediska práva obviněného na soudní ochranu a na spravedlivý proces. Nedílnou součástí prohlášení viny podle § 206c odst. 1 tr. ř. je souhlas obviněného s právní kvalifikací skutku uvedenou v obžalobě. Na to navazuje úvaha soudu o tom, zda

tato právní kvalifikace je v souladu se zjištěným skutkovým stavem, a v případě přijetí prohlášení viny pak musí odsuzující rozsudek obsahu prohlášení viny odpovídat. Je v rozporu s ustanovením § 206c odst. 1, 2, 4, 5 tr. ř. a s ústavním právem obviněného na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, pokud soud přijme prohlášení viny, a poté v rozsudku změni právní kvalifikaci skutku oproti obžalobě, přičemž obviněný vyjádřil souhlas právě s právní kvalifikací tohoto skutku uvedenou v obžalobě. Napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře proto nemohl obstát a musel být v řízení o dovolání zrušen a spolu s ním i rozsudek Okresního soudu v Táboře jako součást řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo.

18. Vzhledem k vadám, pro které došlo ke zrušení rozhodnutí soudů obou stupňů, se Nejvyšší soud dále nezabýval námitkami vztahujícími se k výroku o trestu, které obviněný uplatnil v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř.

IV. Závěr

19. Z důvodů, které byly vyloženy v předcházejících částech tohoto usnesení, Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře a rozsudek Okresního soudu v Táboře, zrušil také všechna další obsahově navazující rozhodnutí, která tím ztratila podklad, a přikázal Okresnímu soudu v Táboře, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. V souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání.

20. V dané věci nebylo aplikováno ustanovení § 265l odst. 4 tr. ř., neboť obviněný nevykonává trest odnětí svobody v této věci, nýbrž trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců uložený ve věci Okresního soudu v Táboře sp. zn. 3 T 183/2022, který nastoupil (byl do něho převeden) dne 20. 3. 2024 a který vykoná dne 20. 1. 2025.

21. Závěrem pokládá Nejvyšší soud za vhodné vzhledem k výraznému časovému odstupu od vyhlášení napadeného rozhodnutí (dne 15. 5. 2024) konstatovat, že věc mu byla s dovoláním obviněného předložena dne 7. 11. 2024. V řízení před Nejvyšším soudem tedy nedošlo k průtahům.